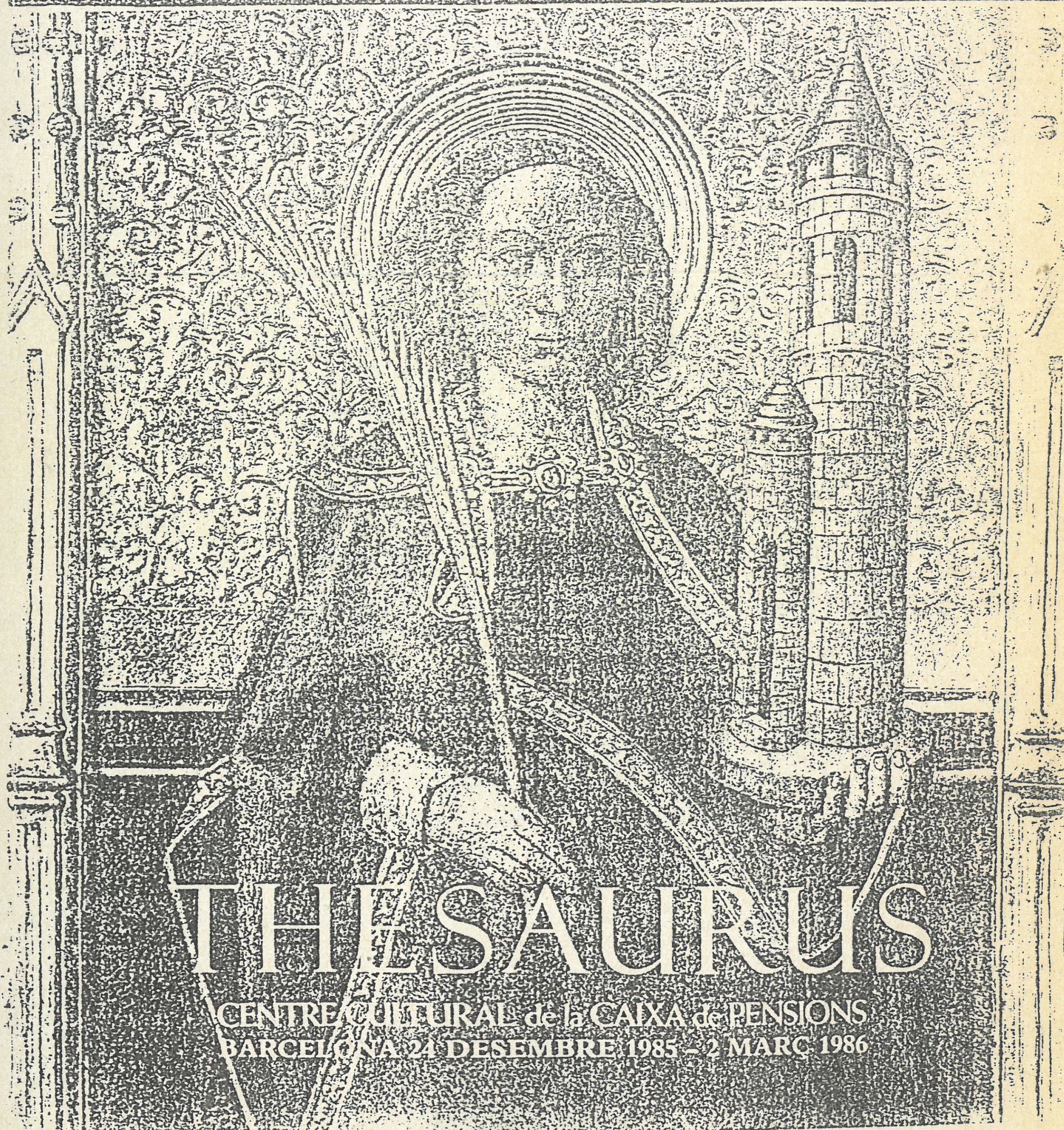
any III 1986
GENER

PORTAL OBERT

12

Revista del Seminari de Barcelona

sumari

ESGLESIA VIVA

... a Sant Andreu de la Barca.............. 3

ACTUALITAT

Thesaurus.............................. 6

Concili, un projecte no esgotat............ 7

EL NOSTRE TEMA

La Cartoixa de Montalegre................. 9

UN DOMINGO DESPUES DE NAVIDAD............... 13

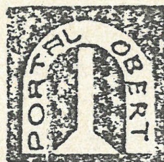
HEM LLEGIT................................. 14

JOVES EN MARXA

Què és la Renovació Carismàtica?........... 15

CLAU DE SOL

No ho hem fet tan malament................ 18

PORTAL OBERT

CONSELL DE REDACCIÓ

DIRECTOR .... Manuel Coronado i Portillo

SECRETARI .... Josep M. Calpe i Melendres

DISTRIBUCIÓ
R. PÚBLIQUES ...... Pere Montagut i Piquet

ADMINISTRACIÓ ..... Josep M. Turull

DISSENY GRAFIC
COMPOSICIÓ .... Valentí Alonsó i Roig
Sergi Gordo i Rodríguez
R. Octavi Sánchez

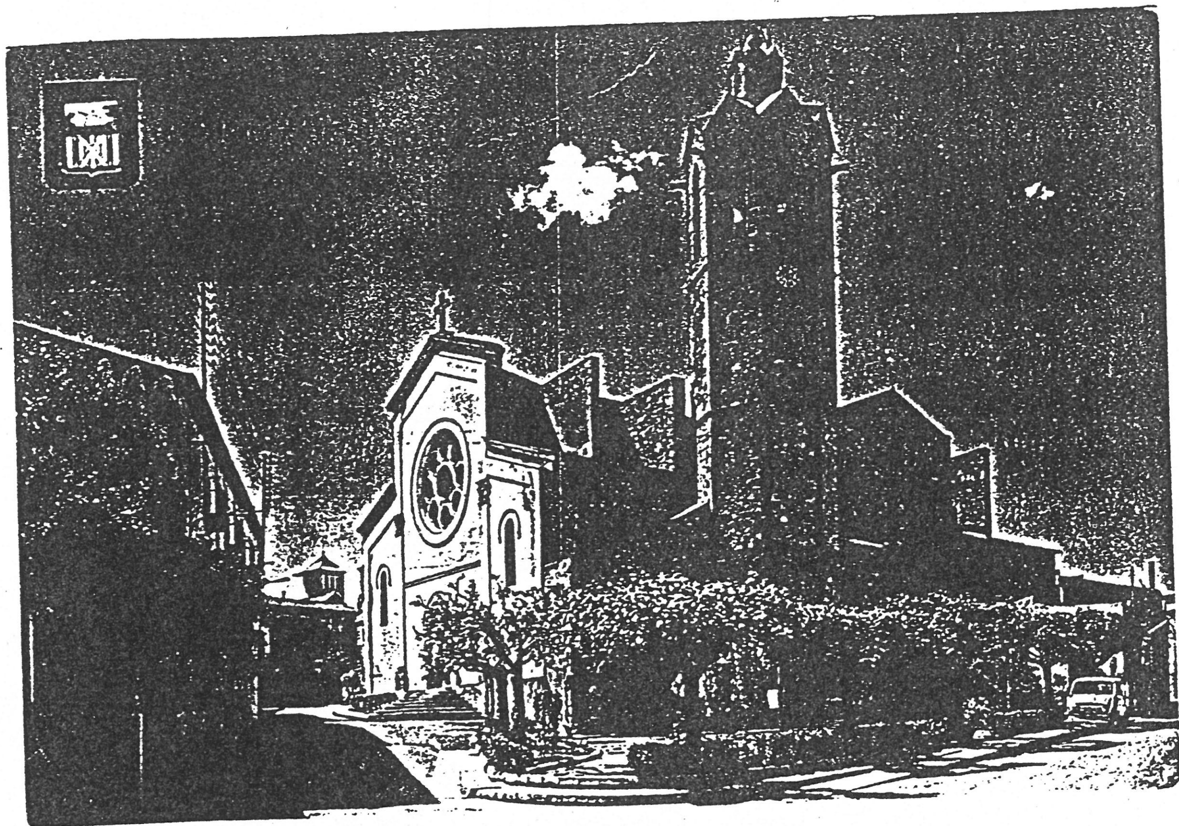
ESGLÉSIA VIVA

...a Sant Andreu de la Barca

A 23 km de Barcelona, anant per la carretera nacional, apareix a primera vista un conglomerat de cases, entre les que ressalta, enmig dels fums, les fàbriques i les edificacions, un campanar de pedra, al costat del qual es divisa amb prou feines la façana d'una església. La curiositat i l'interès, perquè no, és que et mou a sortir de la carretera i prendre l'estret carrer que et porta vers l'edifici. Als teus ulls apareix aleshores la silueta clara i nítida del temple parroquial, edifici de tardana construcció però que recorda a aquell que aconseguí tenir el reconeixement i l'admiració de tots, i el títol de Perla del Llobregat amb el que en... es coneix la població a la que ha donat origen i nom. Però, ja que ... som, escorcollem una mica en el passat d'aquestes pedres, endinsem-nos ... la seva història...

Parlar de la història d'una parròquia de poble, és parlar de la història d'aquest poble, ja que és al voltant de les esglésies que han anat apareixent la majoria dels nostres pobles. El cas de St Andreu de la Barca no és diferent dels altres pobles. Tot i que s'han trobat restes ibèriques i sobretot restes d'una necròpolis romana, el que ha fet pensar en l'existència d'una població d'aquest origen al costat de la Via Augusta, que passava per on actualment es troba el poble, no és fins al 1100, quan tenim les primeres notícies d'una parròquia de nom St Andreu, vinculada a la baronia de Castellvell. En un principi, la població que va anar creixent al voltant d'aquesta parròquia, fou coneguda amb el nom de St Andreu d'Aquistonsis (=aigua a rem), segurament pel sistema que es feia servir per creuar el riu Llobregat. Més tard, aquest nom derivà en el de St Andreu d'Aigües-Tosses, i al segle XV comença ja a aparèixer l'actual de St Andreu de la Barca. Per cert, durant la Guerra Civil, el nom del poble fou canviat pel d'Aigües-Tosses del Llobregat, fins que, acabada la lluita, tornà al seu antic nom.

L'actual església parroquial data del 1781, quan el poble no passava de 200 habitants, molts repartits en cases pairals, i fou notablement ampliada i millorada per Mn Gaietà Joanic(1836-1915), després de ser saquejada i incendiada per les tropes franceses i rebre les envestides de les guerres carlines. Fou aquest rector del 1877 al 1915 home de vida exemplar, austera i entregada, les despulles del qual reposen a l'interior de l'església des de 1947. Ell féu l'ampliació de l'edifici fins a l'estructura actual, edifici que fou considerat la més bella església de tot el Baix Llobregat, coneguda amb el nom de Catedral o Perla del Llobregat. Malauradament, durant la Guerra Civil fou incendiada l'església, i tornada a reconstruir acabada aquesta. Com a curiositats de l'actual temple, destaquen, apart de les peces antigues que queden, el seu campanar de planta octogonal i l'exterior de l'edifici, fet de pedra de color vermellós, típica d'aquesta zona del Llobregat, d'on el riu pren el seu nom.

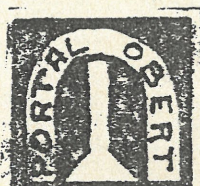
Però aquell poblet d'agricultors que era el St Andreu dels seixanta amb prop d'un miler d'habitants, es veié transformat, com tot el Baix Llobregat, en una populosa aglomeració de 13.000 habitants, on els horts i l'agricultura han quedat arraconats a poc més que vestigi del passat, tot i que encara és possible veure algun pagès. Les fàbriques substituïren als camps, els obrers als pagessos, els camions i les màquines als rucs...la vida i els costums del poble canviaren quan ningú no estava preparat per fer aquest canvi, i és aquí on neix el drama d'aquests pobles que han vist canviada la seva fesomia i estructura en pocs anys, i és aquí on neix també el repte que amb més o menys encert han assumit les parròquies d'aquests pobles, la de St Andreu entre elles. Un repte que en un principi fou el d'acollir als nou vinguts al poble, i que s'encamina cap a la creació de models de convivència entre tots, mitjançant lès eines de la celebració dels sagraments, la catequesi, Caritas,etc.

Els problemes han canviat, l'atur ha aparegut i crescut ràpidament, així com la inseguretat, el desencís,etc; la parròquia ja no és ni tant sols el centre geogràfic del poble... però pensem que la nostra tasca és gran i dia rera dia ens esforcem, en la mesura que podem, a fer-la.

" Amb lo tresor singular,
que tant resplendeix en Vós:
Andreu Apòstols gloriós
vullau-nos sempre ajudar."

(dels goigos de St Andreu Apòstol)

Fidel Catalán

THESAURUS

"L'ART ALS BISBATS CATALANS".
Antologia de nou segles d'art
1000-1800.
Centre Cultural de la Caixa de
Pensions. Passeig Sant Joan,108.
Organitza: Conferència Episcopal
Tarraconense i la Fundació Caixa
de Pensions.
Fins al 2 de Març de 1986.
Horari: Feiners- d'11 a 20 h.
Festius- de 10 a 15 h.

L'exposició està integrada per 200 peces artístiques reunides d'entre el patrimoni dels diferents bisbats de Catalunya, i que estan dipositades i exposades als museus i catedrals. La mostra tracta fonamentalment d'art religiós.

Tots els estils més importants hi són representats: l'àrab i el mossàrab; el romànic, tant amb pintura mural com amb pintura sobre fusta, escultura en fusta i pedra, miniatures, esmalts, forja i orfebreria; els estils tardoromànic, protogòtic i mudèjar, amb pintura, fusteria i ceràmica; el gòtic, amb obres de tots els pintors importants d'aquest període de Catalunya, a més d'escultura en fusta i pedra, orfebreria, metalls i teixits; el Renaixentista, amb obres escultòriques i d'orfebreria i també pintures i teixits;i, finalment, el barroc, igualment hi és present amb pintura, escultura i orfebreria.

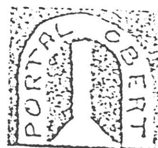
D'aquest impressionant conjunt, poden assenyalar-se com a peces més destacades, entre d'altres, el Retaule Major de Girona, la Custòdia del Corpus, de Barcelona, la Pietat de Bermejo que es conserva a la catedral d'aquesta mateixa ciutat, i el quadre "El Crist portant la Creu", d'El Greco, que es troba al Museu Parroquial d'Olot.

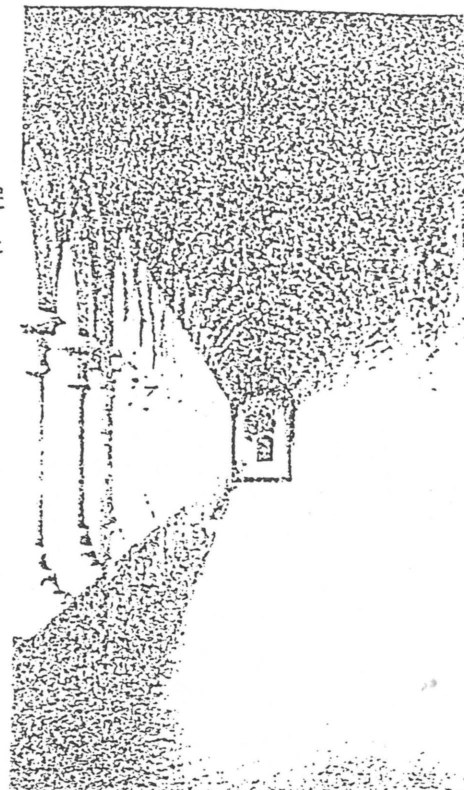
S'ha editat un catàleg il.lustrat amb textos i treballs sobre cada una de les parts que formen l'exposició. En la seva preparació, així com en la documentació de les peces exposades, hi han col.laborat prop de 60 especialistes dels diferents estils representats.

La coordinació d'aquesta mostra l'han duta a terme Josep Mª Martí Bonet i Oriol Fort; Jaume Barrachina, Conservador del Museu de Peralada, és el Comissari de "L'art als bisbats catalans" i Josep Mª Garrut, Acadèmic de Sant Jordi,hi ha col.laborat activament.

EL NOSTRE TEMA

El fundador de l'Orde Cartoixana és Sant Bru;nat a Colònia l'any 1032,fou canonge de Reims i mestre teòleg;es retirà amb altres companys al lloc que havia de ser la Gran Cartoixa.Morí a Squillace l'any 1101.

Actualment,en tot el món hi ha més d'una vintena de cases de l'orde,d'entre les quals trobem a França:la "Gran de Chartreuse(prop de Lió),Montrieux, Sèlignac i Mougères.A Itàlia:Calàbria, Pisa,Florència,i la "Procura General" (a Roma).També en trobem a Süissa,Iugoslàvia,Alemanya,Anglaterra i als Estats Units.

A Espanya n'existeixen cinc:Montalegre,Miraflores(Burgos),Aula Dei(Saragossa),Porta Coeli(València)i Xerès(Cadis).

La cartoixa de Montalegre es troba a Tiana.L'arquitectura del monestir és austera,sòlida i majestuosa.En el cenobi trobem tres claustres:dos grans i paral.lels i un tercer més petit al voltant del qual hi trobem l'església,el capítol,el refectori i dues capelles.

El prior ens feu entrar en el seu despatx particular;un despatx sobri,però acollidor.Allí li vàrem fer la següent entrevista:

-¿Quan va ingressar vostè a l'orde?-Vaig ingressar l'any quaranta-cinc,ara fa quaranta un anys.

-¿A què es dedicava abans?-Jo era el tècnic d'una casa d'assegurances.

-¿Es precisa d'una vocació i d'unes qualitats especials per arribar a ser cartoixà?La nostra vida és molt especial, per això els cartoixans sempre hem estat pocs.És necessari un total equilibri físic i psíquic.

-¿Quin és el procés fins arribar a ser cartoixà?-És un total de set anys fins establir definitivament el compromís:un any d'apostolat,

dos de noviciat,i tres o qua-
tre anys de vots temporals, =
fins que es fan els vots defi-
nitius.
-La vida de la cartoixa gira=
entorn del silenci...-Sí,nos-
altres som solitaris,som ermi-
tans que vivim en comunitat.
Si no hi ha res especial,du-
rant el dia no ens parlem;as-
sistim als actes en comunitat
a l'església,però no ens diem
res.
-Aquest silenci no pot conver-
tir-se en una obsessió?-(Som-
rient)Si un no pot viure en =
silenci no serveix per cartoi-
xà.Això és el que determina =
si un pot ser cartoixà.De no
ser així nosaltres en seriem
molts més aquí.
-Són l'orde més dura?Per nos-
altres aquesta vida no és du-
ra.La vida de la trapa és =
molt més mortificada que la =
nostra.La nostra mortificació
és la solitud i el silenci,pe-
rò això no és dur si un és ap-
te per fer-ho.
-Ser cartoixà no pot signifi-
car trencar amb la societat?
(Obre els ulls com dues taron-
ges i respon astorat).-No,ai-
xò mai!
-¿Quin és el compromís social
de la Cartoixa?Nosaltres som
uns membres de l'Església i =
tot el que nosaltres fem va a
parar al fons comú d'obres de
l'Església.El nostre paper és
fer d'enllaç entre Déu i el =
món,perquè nosaltres retenim
Déu aquí.Preguem per l'Esglé-
sia i pel món.
-¿Com estan comunicats amb =
l'exterior de la cartoixa?Re-
bem els periòdics cada dia,"Ca-
talunya Cristiana",el full do-
minical,i altres revistes ca-
tòliques.
-¿Quina importància té la Ver-
ge Maria per un cartoixà?La =
Mare de Déu és la nostra pri-
mera devoció;tant és així,que
,a més de resar l'Ofici diví
(o breviari pels sacerdots),
també tenim l'Ofici de la Ma-
re de Déu.
-¿Com omplen les estones en =
que no preguen en comunitat?
-Depèn de cadascú:uns dediquen
el seu temps a l'estudi,a fer
treballs manuals,a pintar,a =
fer marqueteria...si un vol =
estudiar teologia per a ser =
prevere,segueix el programa =
d'estudis del seminari més =
pròxim.
-Quina és la tasca dels ger-
mans?-Els germans són religio-
sos com nosaltres,però tenen
unes set hores de treball dia-
ri:uns treballen a l'hort,d'al-
tres a la fusteria,a la cuina

Concili, un projecte no esgotat

-Davant el creixent interès de saber cap on anirà l'Església després d'aquest Sínode, i més tenint en compte les coses contradictòries que se n'han dit, Mn. JORDI PIQUER ha sintetitzat en 10 punts el que ha estat el Sínode, des de la seva objectiva visió d'informador.

1- Reafirmació clara i neta del Concili Vaticà II.

El Concili és un projecte no esgotat. El nostre segle XX ha tingut un gran Concili, i 20 anys no són suficients per a poder haver-lo aplicat. El Concili és una tasca del futur immediat, cal aprofitar la valuosa herència que hem rebut: un gran Concili, i s'ha d'aprofundi. Els seminaristes d'ara sóm gent privilegiada per aplicar com a projecte el Concili, ja que havent estat educats sota el prisma postconciliar hem esdevingut capaços de veure la "globalitat" del missatge conciliar, i no tan sols copsar allò que és "nou" en el Concili, com ho havia fet les generacions immediatament posteriors al mateix. Sóm privilegiats en quant no restem enlluernats per la novetat.

2- Teocentrisme. Cal centrar-se en Déu, i efectuar la correcció d'un accent massa antropocèntric. Cal obrir-se al món, però a l'hora d'obrir-se cal seguir portant el missatge esperançador del Crist. Per tant, com digué Dom Helder, concebre l'Església Vertical i Horitzontal segons les dues dimensions de la creu del Crist.

3- Cristocentrisme. L'Església renunciant a definir-se com a societat perfecta es va autodefinir -"Sagrament"-, i així va intentar respondre a la qüestió-Església, que dius de tu mateixa? Sóc el Crist continuat en el temps i en l'espai. L'Església serà tant més creïble en quant parli no tant de sí mateixa com quant ho faci de Crist.

4- L'Església com a dó de Déu i Misteri de Comunió. El Sínode s'ha centrat en el capítol 1er. de la Lumen Gentium, el misteri de l'Església, com a comunitat tot reafirmant el principi de la comunió.

5- Primat de la Paraula de Déu. Revisió de l'actitud de l'Església de restar " sota la Paraula de Déu".

6- Exigència d'aprofundiment. Sobretot en:

.Litúrgia - Des del Vaticà II s'ha notat més participació dels fidels, i en cal més, si tenim present que la participació ha de ser viva i vistosa com ho fou la resurrecció de Crist. Aprofundir la reforma: entendre què volen dir les lectures, identificar-se amb els ritus

.Inculturació - Cal seguir amb l'adaptació de l'Església a la diversitat de les cultures, que l'evangeli hi arribi a arrelar.

7 - Constatació del retorn del "sagrat" i exigència d'espiritualitat. El sagrat retorna recuperat per manifestacions religioses o pseudo-religioses. S'ha acabat el temps en que l'Església tenia el monopoli del sagrat, hem de fer una Església que tingui la popularitat que per ser capaç d'educar el sagrat en l'intent de comunicar uns valors.

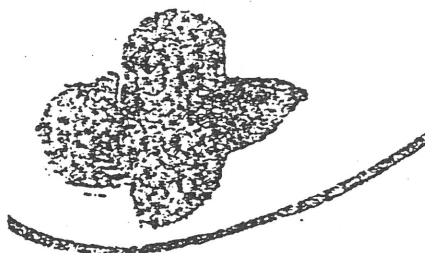
8 - Insistència en el primat de Pere. Es en la mesura que l'Església esdevé més pluriforme que s'entreveu més la necessitat d'un centre autentitzador de les diversitats. I alhora, aquest ha de ser més dinàmic i estar en contacte més constant i permanent amb les Esglésies.

9 - Conferències episcopals. En un món d'avui tan relacionat és absolutament necessari que els bisbes d'unes mateixes realitats geogràfiques es trobin i intercanviin criteris.

10- Una Església en el món / Una Església per al món.
L'Església no es vol tancar sobre si mateixa, es vol restaurar, per esdevenir "Església per al món". Una Església de diàleg. Amb una clara missió, assumir i educar la religiositat popular. El Sínode ha derrotat tot intent d'involucionisme. És clar que els impulsos més vius i més dinàmics provenen de la perifèria però se'ls ha donat escolta i acollida en aquest centre.

Resum informatiu: Valentí Alonso.

II fòrum "home i evangeli"

OBERTS AL FUTUR,
CONSTANTS EN L'ESPERANÇA

1 i 2 DE FEBRER DE 1988 — LA SALLE BONANOVA — BARCELONA

Nuestra vida ya tiene una meta, unos projectos, unas ilusiones, para ello nos preparamos durante unos años concienzudamente.
El lunes empezamos a estudiar, clases, reuniones etc.
El viernes nos vamos a casa o a la parroquia; catequesis, Misa reuniones et
Los estudios y la pastoral parroquial nos absorven el tiempo, olvidamos - nos queda más tiempo material- otra pastoral muy importante; una pastoral c Jesús nos dijo bien claro: la pastoral del apostolado. Algunos dirán: "en l parroquia hago apostolado", bien, pero ¿y en la calle? No hay suficiente c decir: "Yo he hecho una opción por los pobres", o "Soy de aquí", o "Trabaj para esto", o "Para aquello". Hay unas personas que necesitan ser escuchada ser queridas.
Y alguno pensará: ¿ A qué viene este rollo?.
Era un domingo. Era un día más de la semana para algunos, pero para él era domingo; día en que le tocaba ir a comer a casa de su "hijo"; pero aún era demasiado pronto para ir a molestar a su "familia" ; por ello se sentó en u banco de la estación. Una estación de tren, concretamente de Badalona.
En el mismo banco estaba yo sentado esperando un compañero; al verle venir me dije: es un mendigo, o un borracho. ! Con que ligereza juzgamos! .
Aquel anciano debería tener unos ochenta años: sucio, con chaqueta rota, zapatillas destrozadas y con manos temblorosas. Se sentó como ya dije a mi lado, y con voz temblorosa... "¿Hace buen día verdad?" -me dijo-. Contesté afirmativamente, después habló de política, de religión y después de Balmes y más concretamente del libro El Criterio. Acabó contándome su vida particul quedó viudo, y se volvió a casar, pero la última esposa le engañó y le dejó un céntimo y así acabó en el asilo. De su "hijo" sólo me dijo que trabajaba un banco, pero no me explicó el porqué se encontraba en un asilo, y no -como fuera lógico- con su "hijo".
Esta conversación duró aproximadamente una hora y media; al fín llegó mi compañero, pero el anciano necesitaba hablar más, necesitaba de algién que le escuchase sin preguntarle nada. Me preguntó en qué trabajaba; le dije que cocinero y que era soltero. !No te cases nunca! -me dijo-. Me levanté le dí la mano y con mirada triste, me dijo !adiós!.

Cuando con mi compañero me alejaba volví la vistra atrás y aún nos miraba, me volví hacía él; le pregunté su nombre y le dije: "pronto iré a verle al asilo" y con una risa de amor dolido dijo: ¿ de verdad ? ¡ gracias !.

Que feliz me encontré aquel día, aquel domingo que para mí era II después de Navidad; para él, el día que iba a comer a casa de su único "hijo".

¿Cuántas horas perdemos al mes para ir a un asilo, a un hospital, a ver persomas necesitadas de amor y comrensión?.

Como este anciano hay muchos que esperan ser escuchados, sólo eso, ser escuchados...

No quiero ser el "bueno" de esta historia; pués, he de reconocer que hasta ese día yo hacía lo mismo, y seguramente seguiré haciéndolo, pero con la conciencia de que hago lo contrario de lo que Jesús y el Evangelio nos dicen.

ALFREDO VALLADARES RETAMERO.

[illegible]

Por E. Valiente.

M.J. Scheeben, Los misterios del cristianismo, Ed. Herder

Dice Aristóteles en su Metafísica que en el proceso del conocimiento el mayor encanto es precisamente la sorpresa, el asombro, la admiración. Encontrar, que es el motor que conduce al hombre por este camino. La admiración se hace más intensa cuando menos sabíamos de una cosa o menos esperabamos encontrar en ella. Esta es la experiencia que tiene el lector con este libro. Cuando tantas voces se alzan contra el carácter abstracto, escolástico y alejado de la realidad del dogma es una aventura maravillosa y fascinante seguir los pasos de este teólogo apasionado del denostado s. XIX. Enraizado en la Tradición viva de la Iglesia, el autor va ejecutando una gran sinfonía, que es el dogma católico en toda su belleza y grandiosidad. Evidentemente muchas de sus perspectivas hoy no serían aceptadas pero su intuición central es básica también hoy : la luz ha de venir del sentido pleno de la Revelación, de su belleza única y completa. Este es el punto de partida, que es esencialmente contemplativo, admirado : El Dios Todopoderoso se ha hecho carne, el amor de Dios ha llegado a lo máximo. El Misterio único total se ha acercado al hombre . Este foco se desarrolla en múltiples dimensiones que mantienen la tensión original ; y la irradian en múltiples haces de luz (Santísima Trinidad, Dios creador, el pecado, el misterio del hombre-Dios, etc...)

o a altres treballsa necessaris.
-¿Ens pot explicar breument = la història de la cartoixa de Montalegre?-La cartoixa té = 571 anys,ja que fou fundada = l'any 1415.El 1636 s'amplia = l'edifici amb el segon claustre.L'any 1835 ,amb la desamortització,perdem molts terrenys de la nostra propietat. (I fent broma ens digué:)Cal afegir que l'any 1936 van matar sis monjos i només en van morir tres(ja que n'afusellaren sis i providencialment es van salvar tres monjos).(Després afegia irònicament:)això passa per fer les coses malament.

Fins 1835 la Conreria(actual"Seminari Menor de Barcelona")fou l'habitatge dels = germans conreers,i precisament és d'aquí d'on li ve el nom.
-¿Hi ha monjes cartoixanes?Sí ,en són poquetes,però vaja, = n'hi ha.Aquí Espanya viuen en un antic monestir del Císter, a Benifassar(Castelló).N'hi = ha quatre més per tota Europa.
-¿Com és la cel.la d'un cartoixà?La cel.la dels pares és una caseta amb jardía al costat;els germans viuen en dues petites habitacions,perquè la major part del dia la passen a l'hort i a l'església.

El prior ens explicà que actualment hi ha quatre pares i = quatre germans a la cartoixa de Montalegre;la família cartoixana està formada també per tres familiars i dos obrers.

Cal afegir que tenen tres novicis a la "Gran Cartoixa"(França)i un altre en procés temporal a "Aula Dei"(Saragossa).
-¿Quina importància té el cant per a un cartoixà?El cant,per nosaltres,és d'una importància vital.La missa conventual és cantada en gregorià.Si un no sap cantar,ja li ensenyarem nosaltres.
-¿Que van a votar cuan hi ha eleccions?Sí,però hi anem personalment a primera hora del

matí.No te'n pots fiar del vot per correu.

-Quin horari segueixen?

A la nit:

0:maitines i laudes de l'Ofici de la Mare de Déu(cel.la).

0h45:maitines i laudes de l'Ofici canònic(església).

2h30:dormir.

Durant el dia:

6h45:llevar-se.

7h:Prime (cel.la).

8h:Missa conventual(gregorià).

9h:pregària a les capelles.

10h30:lectura espiritual.

11h:treball manual(cel.la)

12h:hora sexta.Dinar i descans(cl.la).

14h:hora nona,i estudi(cel.la).

15h:treball manual(cel.la).

15h45:Vespres de la Santíssima Verge(cel.la).

16:vespres i ofici de difunts,(església).

17:estudi(cel.la).

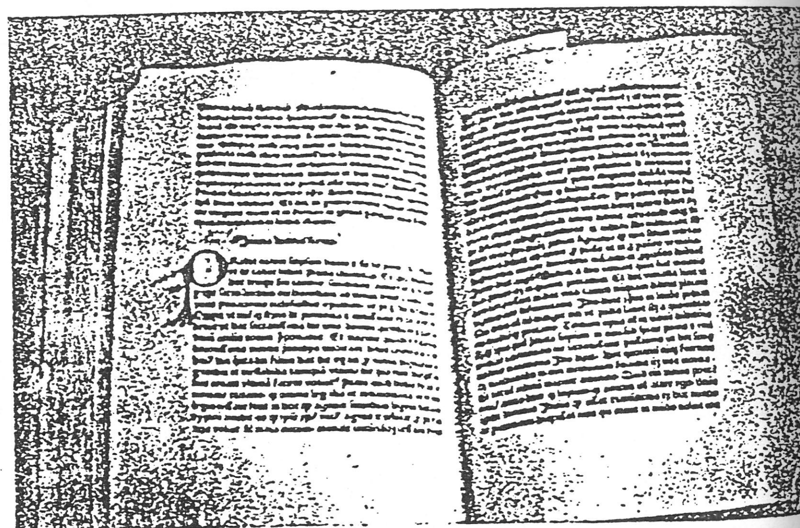
17h30:colació(pa i vi aigualit).Examen de consciència.

19h:Completes.

19h30:dormir.

. . . .

El prior és un home vellet,las i baixet.El seu parlar desprenia una gran humilitat,fruit de molts anys de pregària.En tot moment va estar molt amable amb nosaltres, i fins i tot ens ensenyà la biblioteca. D'allí vam passar a una petita habitació ,plena de prestatges carregats de llibres antics,on ens ensenyà l'únic incunable que hi ha a la Cartoixa.

Únic incunable de la Cartoixa.

Realment,a tots nosaltres ens cal aprendre molt d'aquesta orde tan desconeguda,i,de vegades ,bescantada indegudament,per ignorància,o pel misteri que traspua.

text i fotos; Ramon Gaja

JOVES EN MARXA

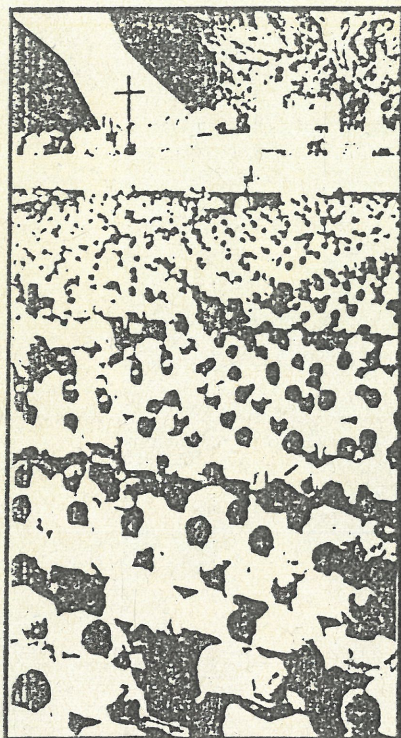
Diguem en primer lloc que no es tracta d`un moviment,en el sentit usual del terme,sino d`un corrent de gracies,que fa surgir per totes parts,de manera espontànea,asamblees d`oració,amb un estil nou.

Es fonamenta en la promesa del Senyor:"Quan dos o tres es reuneixen en nom meu,Jo estic enmig d`ells".

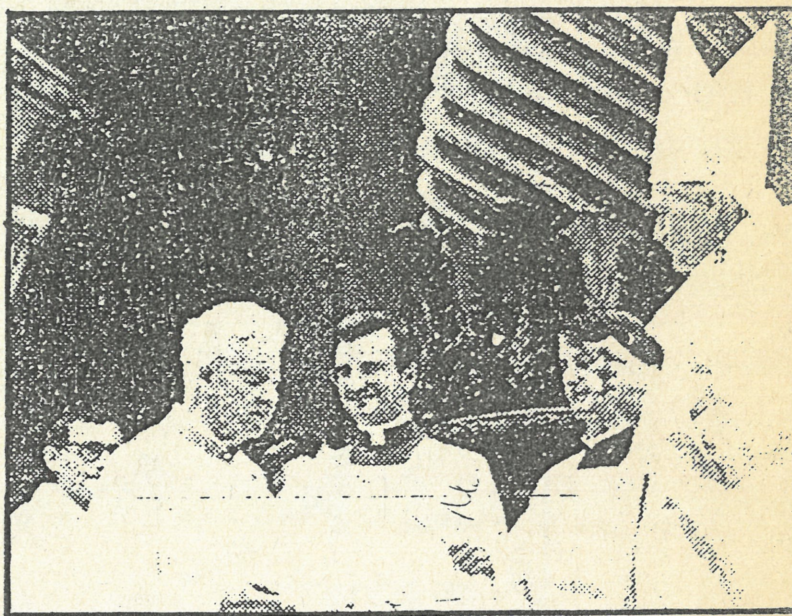
Aquestes asamblees d`oració,tenen fisonomies diferentes,perquè es presten a una gran espontaneitat i s`adapten als ambients més variads Parroquia,món universitari,Monestir,convent,grups d`acció cristiana o social.

El resord profund d`aquestes asamblees és una fe viva en la presencia del Senyor,actuant,per midjà de L`Esperit Sant,com el que renova la nostra vida:personal,familiar,profesional,social,política.Aquesta clase d`asamblea no liturgica no té res de " estereotipado ".Es diferencia pel clima de fe,de juventut,de fraternitat,d`espontaneitat,que es manifesta i que no dubte en mostrar-se en la sencillez dels gestos i de les actituts.

- QUE ES LA RENOVACIO CARISMATICA ? -

Sala d`audencies de Pau VI en el Vaticà,en el moment d`una de les magnes celebracions eucaristiques en les que participaren 6000 sacerdots.

Recés de 6000 sacerdots a Roma:
En la fotografia el sacerdot més vell P.Konet,i el sacerdot més jove de la R.C.C,entreguen al Papa el llibre amb la firma de tots els sacerdots que participaren en el recés.

Molt de cuidado es té en evitar el replegament sobre si mateix i la separació entre l'oració i la vida;s'esforça en deixar lliure a l'acció de l'Esperit que brota de Déu.

Vol abraça totes les dimensions de la realitat i totes les implicacions concretes d'un cristianisme viscut en el món actual.

Renovació: No és quelvom nou.Es actualitzar i prendre més consciència del que ja es troba a la mateixa Església.

Carismàtica: Es un do gratuit de Déu,per l'acció de l'Esperit Sant.

Católica: No és una Església paral-lela,sinó una renovació de l'Església del Crist.Es troba dins l'Església Catòlica.

Concretament:Descobrir l'acció salvadora de Jesús.Confessar que Jesús que és el nostre Rei i Senyor:conversió.Posar els ulls en el Pare i viure dins el buf del seu Esperit,que ens guareix,consola,enforteix i condueix a viure en comunio fraterna i a proclamar a tothom el missatge de Jesús.

Asamblea Nacional de la Renovació Carismàtica Catolica-1984-Alcobendas-Madrid.

Camapanari de l`Església de Alcobendas.

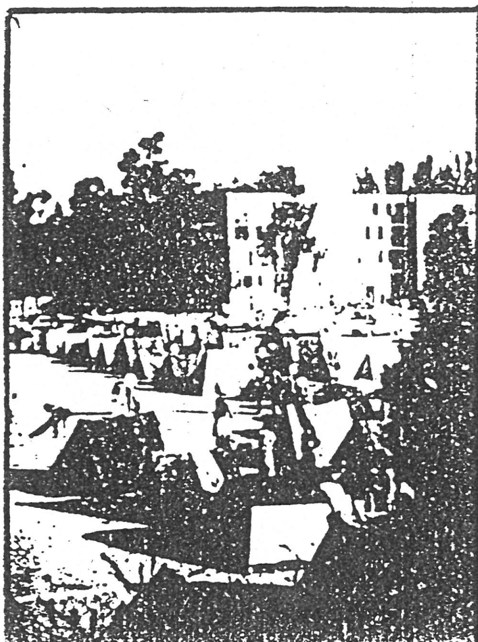
Nosaltres desitgem secillament cridar làtenció sobre aquest corrent de gracies que l`Església passa. L`objectiu del moviment carismàtic no és crear alguna altre organització paral-lela, sino, oferir un aument d`esperança espiritual als cristians d`avui. No reemplaça, ni suplanta res de tot allò que es fa i es viu en l`inmens camp de l`acció eclesial.

L`Esperit actúa en tots els llocs en la fe, l`esperança i la caritat estan en acció.

La Renovació Carismàtica, per la seva part, ofereix experiencies precioses en el domini próxim a la litúrgia i pot ajuiar a vivificar-la.

D`una manera particular, aquesta corrent de gracies ens sumergeix en l`Esperit de Pentecostés i actualitza les primeres planes de l`historia de L`Església. Ell ajuda a descubrir i a saborejar millor la Sagrada Escritura, a estimar l`Església, a redescubrir la virtut vivificant dels Sacraments, i a descubrir també certes dimensions de la caritat fraterna.

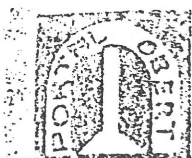
Inspiraies per aquestes asamblees d`oració es veu surgir experiencies socials que recorden les primeres Comunitats Cristianes i que a vegades s`arriben fins una certa posta en comú dels bens.

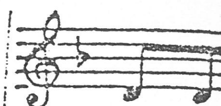
Lloc d`acampada dels asistents a làasamblea Nacional-Alcobendas-Madrid.

F. Figueres

CLAU DE SOL

NO HO FEM TAN MALAMENT ¡

És deliciós sentir com canten tot pregant els monjos de Montserrat, o les benetes de Sarrià. O simplement un Orfeonet casolà que eleva els ànims dels fidels en una litúrgia de Festa Major del poble. I ens agrada també quan anem un dia a Missa a una altra parròquia i podem dir que no ho fan tan malament; I en aquest encantament em pregunto: i nosaltres, perquè no? Ara que es parla tant del Concili, fem-lo "cantar", a veure com diu que s'ha de fer això.

Agafem el llibre del Concili Vaticà II i trobem coses molt interessants.

"El cant sagrat, unit amb les paraules de la Litúrgia, és part necessària i integral" (1). És a dir: que a Missa s'ha de cantar. Des de sempre que s'ha fet això. De vegades millor, d'altres menys millor (per modèstia, o impossibilitat física o mental). El cer és que l'Església, al llarg de la història s'ha pogut fer un bon recull d'allò que el Concili anomena "Musica Sacra" (1). Però, què és ben bé la Música Sacra?

Evidentment és "música" (vol dir que com a mínim sona bé). Quan parla de "sacra"? Els pares conciliars es van escarrassar per posar en solfa aquestes cuestions. Diuen que "enriqueix la Litúrgia", que no vol dir que la cargolin (de vegades, sense voler ser carques, carreguem la nostra liturgieta amb el nostre esperit jove, i no estem tan "al tanto" amb l'"Esperit", que és el que paga la festa). Diuen també que més valor té "quan és expressió de l'oració en més gran delicadesa i conté les degudes qualitats" (1). Santa Cecilia i Santa Tecla ens haurien abandonat si no estiguéssin tant amunt. Sentint entre nosaltres segons quines gargamelles, més que "cant sagrat" sembla una "cantada sagrada" (2). I és que no som àngels (3). Menys mal que la "glòria de Déu" no depèn de nosaltres només;

----

(1) SC VI,11

(2) Això ho diu Santa Caritat Musical abans del seu martiri

(3) Fet palesa en l'experiència quotidiana. Font a l'abast de tothom.

El Concili se'n fa el càrrec i diu que "santifica els fidels"(1).
Això ens pot fer pensar que hem de cantar bé. Per això cal que els seminaris, cases de religiosos, etc, rebin ensenyament amb un professor (sense parlar dels purgatoris per professors de música al seminari)(4
Caldria formar una petita "schola cantorum"per tal d'ennoblir l'acció túrgica(5).

El Vaticà II assenyala el cant gregorià com a propi de la litúrgia roman (6). En un altre lloc nomena al Bisbe local regulador de la solfa del pob (5). El nostre estimat Cardenal se'n fa el càrrec que ni estem a Roma ni tenim perspectives. Per això ens deixa cantar d'altres repertoris, i en l llengua que ens vagi millor (mentre sigui catòlica¡). Però això si: la l tra "ha d'estar d'acord amb la doctrina"(7), i treta de "fonts litúrgiqu o de la Santa Escriptura"(7). Però sempre amb permís, deixem que en nosal tres parli l'Esperit (i de vegades l'esperit de vi).

Quant a la instrumentària, prefereix l'orgue de tubos (8), o d'altres "que convinguin a la dignitat del temple i contribueixin realment a l'edi cació dels fidels"(8)."Con el Concilio hemos topado"(9). Nosaltres, com bons cristians, deguim deixant que en nosaltres parli l'Esperit que ens a selle en cada ocasió quin baffle utilitzarem, o quin baix és més adient tal que el fidel seguexi des del fons de la seva ànima el ritme trepida i litúrgic de la "Sancta Missa Iuventis";o si el moment ho demana i alg s'hi encarrapa amb els "tubos", una bandurria de tubos. La veritat és que a de la "dignitat" del temple i la "edificació" dels fidels no s'explicita gaire. Però l'Esperit ens ho interpreta¡

Tot parlant dels missioners, diu que "cal rebre una formació musical d la terra on són"(10). I és veritat que cantant tots junts ens sentim més units (cantem com cantem, Jesús és entre nosaltres quan ens reunim per c lebrar-lo). Quan anem a parar a una altra comunitat, per cuestions de mød ça formativa o pel que sigui, recordem que al darrera hi ha un repertori musical que la caracteritza. No n'hi ha prou amb "estar" amb ella. Cal tam "ser" amb ella(11).

Això diu el Concili(12). Això diem nosaltres. I l'Esperit parla per t
Després de tot ... no ho fem tant malament, oi?

Joaquim

(4) SC VI 115
(5) SC VI 114
(6) SC VI 116
(7) SC VI 121
(8) SC VI 120
(9) Saviesa Popular
(10) SC VI 119
(11) qui no ho pensa, i té una vocació sacerdotal (o del que sigui)?
(12) "SC" vol dir "Sacrosanctum Concilium" i a l'apartat VI ens parla d'això, de la "Música Sacra" (el tema que trac

EL TESTIMONI DE LA UNITAT

En el nostre món cada vegada més sectoritzat a causa del progrés de les ciències, el gran testimoni de l'Església ha de ser, al meu parer, el de la unitat, en correspondència amb la unitat global de l'home.

Ara bé, no pot ser una unitat basada en un consensus, sinó que s'ha de fonamentar en l'amor que ens té Déu Pare que "no fa pas accepció de persones" (Ac 10,34) i que ens ha omplert a tots de l'Esperit Sant (cf. Ac 2,4) perquè ens estimem com Jesucrist ens va estimar (cf. Jo 13,34-35). I aquesta unitat no la podem arxivar com a utopia llunyana, sinó que l'hem de construir ja ara començant per establir una comunió real amb el bisbe, no només de paraula (cf. Mt 21,28-32); i a partir d'aquí podrem reemprendre amb la força que es mereix i necessita, la imperiosa tasca de l'ecumenisme (Mons. Torrella ha constatat darrerament la caiguda d'interès envers aquest compromís comú de l'ecumenisme).

Com a tasca de continuïtat d'aquesta setmana de pregària per la unió dels cristians, proposo que: meditem; aprofondim i sobretot concretem aquest text: "Que tots siguin u; com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u amb nosaltres, i que el món cregui que vós m'heu enviat" (Jo 17,21)

Josep Mª Turull

